

Ellers havde vi sandsynligvis faaet mere at høre om Sagen. Men saadan gaar det næsten altid, naar Arbejderne fremstætte deres Fordringer. Man har ikke Tid til at høre paa dem, man er optaget af andre Ting og maa gaa sin Vej. Saaledes ogsaa det ærede Medlem. Hans Tid tillod ham ikke at tale udførligt om dette vigtige Spørgsmaal. Det, han sagde, var imidlertid klart og tydeligt nok. Han udtalte, at 3 Kr. om Dagen var „at stille Maalet alt for højt“, „det vilde være en fuldstændig Forrykkelse, hvis man vilde lade Betalingen til Landdaglejerne i Statens Tjeneste stige paa en aldeles uforholdsmæssig Maade“. Ja, det ærede Medlem gaar endnu videre og siger: Det vil være et nationaløkonomisk Tab. Dette kan jeg nu ikke forstaa. Hvorfor skulde det blive et Tab for Nationen? Maaffe bliver det et Tab for Statskassen, idet der bliver færre Penge i den, men jeg kan ikke se, at Nationen som Helhed, derved at disse Penge gik ud til Arbejderne, skulde blive fattigere. Det ærede Medlem og jeg har et meget vidt forskelligt Syn paa dette Spørgsmaal, saavel som paa mange andre Spørgsmaal, men jeg tror, at een Ting have vi fælles, og det er, at vi begge ere Patrioter. Det ærede Medlem hører til den Slags Patrioter, hvis Patriotisme er saa brændende, at de synge Nationalsangen staaende. Det gør jeg nu ikke. Den Slags Patrioter hører jeg ikke til. Min Patriotisme gaar i den Retning, at jeg her ved min politiske Virksomhed, ikke alene i Tale men ogsaa ved min Afstemning, søger at forbedre deres Naar, som har det daarligt i vort Samfund. Jeg kunde forstaa, at det ærede Medlem rejste Modstand mod at give en Minimaldaglon af 3 Kr., hvis han var i Stand til at godtgøre, at det, disse Folk nu have, er tilstrækkeligt til at leve af. Jeg talte — det er ikke længere siden end i Aftes — med en Jærnbaneanarbejder, der har en Løn af 1 Kr. 80 Dre om Dagen. Derfor skal han ernære sig selv, Kone og 5 Børn. Naar 7 Mennesker skulle leve af 1 Kr. 80 Dre om Dagen, bliver det omtrent 25 Dre daglig for hvert Individ eller omtrent saa meget, som en betragtet Godsejer-Agrar giver for sin Cigar til Middagskaffen. Hvis det ærede Medlem var i Stand til at stille et Budget op og sige: Disse 25 Dre kunne anvendes paa den og den Maade, saa det bliver tilstrækkeligt til Føde, Klæder osv., kort sagt, til alle de Fornødenheder, som et Individ af en saadan Familie har, skulde det glæde mig meget at se det. Men hvis han ikke kan det, kan jeg ikke forstaa hans Modstand, og lad os saa hellere undersøge Sagen og ikke afvise den

med, at vi ikke have Tid til at tale om den, og lad os se at undgaa, at den skal drage de meget store Konsekvenser efter sig. — For alle de øvrige Medlemmers Bedkommende, som med Tavshed ere gaaede uden om hele dette Spørgsmaal, ved jeg ikke, om jeg har Ret til dert at se en Bekræftelse paa, at det gamle Ord har Ret, som siger, at den, der tier, samtykker, men det vil jo vise sig, naar vi nu stride længere frem med Finanslovens Behandling, og vi fra Ord gaa over til Afstemning.

Enden jeg forlader Indenrigsministeriets Budget, er der et Par Spørgsmaal, som jeg gerne vil tillade mig at stille. Jeg glemte dem, da jeg havde Ordet første Gang, og kommer derfor nu frem med dem her. Det ene angaar de talrige Ulykkestilsælde, som i Løbet af det sidste halve Aar have fundet Sted ved Jærnbannerne, ikke alene paa Stationerne, for dem, der have med Rangeringen at gøre, men ogsaa blandt det kørende Personale. Det er næsten hver Dag, man hører om Ulykkestilsælde blandt Jærnbaneanarbejderne, at Konduktørerne falde af Bogene, eller at Arbejderne blive knuste, naar de rangere Bogene. Jeg vil spørge, om det ikke var muligt fra Ledelsens Side at træffe en Foranstaltning, hvorved man sikrede sig mod disse sorgelige Ulykkestilsælde. Hvis man ikke kan det, tror jeg dog, der var en anden Vej at gaa, hvorved man om ikke afværge Ulyksten saa i alt Fald mildnede dens Følger noget, og det var den, at Staten forskrede disse Folk mod Ulykkestilsælde. Nu er det saaledes, at naar en Forsørger dør under Arbejdet, staa der i Almindelighed Enke og Børn tilbage efter ham, mange Gange i stor Nød. Hvis Staten havde som mange af de private Arbejdsgivere forskrevet sine Arbejdere, vilde man dog noget kunne mildne den Ulykke, som ramte Familien. Mit andet Spørgsmaal er foranlediget ved, at jeg har læst i Bladene og ogsaa hørt omtale, at det skulde være Meningen at ansætte sprogtyndige Folk paa visse af vore Tog og vel navnlig paa Eksprestogene, for Udlandingenes Skyld, saa at Togførerne kunde være i Stand til at tale med de udenlandske Rejsende i et af de tre Verdenssprog. Dette har vakt en Del Røre blandt det kørende Personale, fordi man har været bange for, at det skulde kunne skade de nuværende Konduktørers Avancementsforhold. Man frygtede nemlig for, at disse sprogtyndige Folk skulde blive tagne ude fra og komme til at springe forbi en Del af dem, som havde tjent i flere Aar. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvorledes det forholder sig med denne Sag, og hvis det